

HỒI THỨ HAI MƯƠI VÔ SONG KIẾM KÍP

Quần hùng vẫn còn ở lại Tổng đàn của Trường Sơn phái, nghe tin báo Tạ Vũ Diệp trở về, “Bách Diệp Thần Cái”, Giang trưởng lão, “Hoàng Hà Song Quái”, huynh đệ “Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn, Giản Hiếu Thông và “Sơn Đông Nhị Hiệp” đều ra tận sơn môn nghênh tiếp.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy hỏi:

- Hiền đệ đi chuyến này sao lâu thế, làm chúng ta chờ sốt cả ruột! Tình cảnh Liên muội muội thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Chuyện rất dài. Chúng ta vào sảnh đường nói chuyện!

Quần hùng kéo nhau vào sảnh đường. “Sơn Đông Nhị Hiệp” lập tức sai người bưng trà rượu lên.

Vừa tọa định xong, “Bách Diệp Thần Cái” sốt ruột hỏi:

- Diệp lão đệ! Tình cảnh vừa qua thế nào? Hãy kể lại cho chúng ta nghe xem!

Tạ Vũ Diệp liền kể lại đầu đuôi sự việc từ khi Lăng Hồng Liên bị Hạ Hồ dùng “Địa u vô hồi mang” ám toán, được “Hàn Nguyệt Thần Ni” cứu đến một ngôi hoang miếu cách đây chỉ mười dặm, nhưng vì mình phải đến tận Nhan Cấp Lạp Sơn tìm “Thiên tâm long tiên thảo” nên bây giờ mới về.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Tình trạng Liên muội muội bây giờ thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Độc chất đã được giải hết, bây giờ Liên muội muội được “Hàn Nguyệt Thần Ni” đưa về “Hàn Nguyệt Am” tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa là bình phục lại thôi.

Sau đó “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm kể lại tình hình ở Trường Sơn phái cho Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh nghe.

Sau khi quần hùng bình định xong Trường Sơn phái, giết chết Vạn Hoán Sơn và ba người trong Tứ Đại Kim Cương, sau khi Tạ Vũ Diệp đi rồi, một số thân thủ hạ thân tín của Vạn Hoán Sơn thấy Giản Hiếu Thông đề cử “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung là đại đệ tử của Vạn Hoán Sơn nhưng từ lâu đã bị thất sủng gần như giam lỏng không có chút quyền uy và ảnh hưởng gì trong môn phái lên làm chưởng môn nhân thì không phục.

Chúng kết cấu với nhau, do bốn tên Đường chủ và một số cao thủ của Cự Linh Giáo một phục trong Cự Linh Giáo cầm đầu định phản biến, tiêu diệt Giản

Hiếu Thông và “Sơn Đông Nhị Hiệp” để khôi phục lại mối quan hệ hữu hảo với Cự Linh Giáo như cũ.

Bọn này thế lực không nhỏ, nên cuộc chiến khốc liệt đã xảy ra. Tuy nhiên quần hùng cuối cùng cũng thu được thắng lợi, giết chết Tứ đại Đường chủ, phế đi võ công của những tên còn lại trục xuất khỏi môn đàn.

Qua cuộc chiến lão nhị trong “Sơn Đông Nhị Hiệp” bị giết, Giản Hiếu Thông và “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn cũng bị thương nhưng đã bình phục, qua đó càng khẳng định thêm lòng trung thành của hai người này.

Hơn một tháng qua, sau khi dẹp xong nội biến, thanh thế Trường Sơn phái càng được tăng cường, nhiều nhân vật nghĩa hiệp ở vùng Sơn Đông đến gia nhập rất đông.

Tạ Vũ Diệp nghe xong nói:

- Vậy là “Nam Minh Kiếm” Tổng đại hiệp đã chấn hưng được Trường Sơn phái, không phải hổ thẹn với anh linh của liệt tổ liệt tông nơi chín suối nữa, đồng thời cũng đóng góp vào sự hưng thịnh của toàn võ lâm, góp phần diệt trừ một căn cứ quan trọng của tặc đảng.

Tới đó chàng ngoảnh sang “Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Bây giờ tình hình ở đây đã ổn định. Tiểu đệ có việc đến “Hàn Nguyệt Am” vài hôm, sau đó sẽ tới “Đan Tâm Trại” bàn bạc với “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Trại chủ và các vị ở đó, huy động lực lượng tới đây tập kết chuẩn bị tấn công Hạ Lan Sơn. Lão ca ca và các vị cứ tới đó trước chờ tiểu đệ một vài hôm.

Quần hùng và “Nam Minh Kiếm” Tổng Đức Trung lưu Tạ Vũ Diệp lại một đêm, sáng hôm sau chàng mới từ biệt mọi người rời “Hoàng Sơn Cương” một mình tới Thái Hành Sơn.

Tư Đồ Linh biết chuyện này Vũ Diệp ca ca đến “Hàn Nguyệt Am” có nhiều khả năng sẽ tổ chức thành hôn, tuy biết nhân duyên thiên định khó bề khiên cưỡng nhưng vì đã nặng lòng với Tạ Vũ Diệp nên đứng ở đầu núi nhìn theo bóng Vũ Diệp ca ca cho đến khi chàng khuất hẳn, trong lòng nặng nỗi sầu thương...

“Hàn Nguyệt Am” nằm ở chân núi phía nam Thái Hành Sơn, xuất phát từ “Hoàng Sơn Cương”, với thân pháp của Tạ Vũ Diệp chỉ hai ngày là tới.

“Hàn Nguyệt Am” là am nữ tu khá lớn nằm trong một sơn cốc thâm u. Tuy diện tích rộng, am miếu cư phòng khá nhiều nhưng hiện tại rất ít người sinh sống và tu hành, “Hàn Nguyệt Thần Ni” có ba đệ tử thì hai vị sư thư của Lăng Hồng Liên đã xuất xứ từ lâu, tự lập ra “Ánh Ba Môn” thu nạp hết môn nhân đệ tử về đó, hiện giờ thì Lăng Hồng Liên cũng bước ra giang hồ, chỉ còn lại một mình vị sư thái sống những ngày tàn còm cõi một mình.

Khi Tạ Vũ Diệp đến thì “Hàn Nguyệt Thần Ni” và Lăng Hồng Liên đang luyện kiếm trong hoa viên sau Phật đường.

Thấy cửa am đóng chặt, Tạ Vũ Diệp phát ra một tiếng hú.

Lăng Hồng Liên nhận ra giọng thân thuộc của chàng liền chạy ra ngay, cười nói:

- Vũ Diệp ca ca thật đúng hẹn!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tiểu huynh đâu dám thất hứa với Thần Ni?

Lăng Hồng Liên đỏ mặt nói:

- Mấy ngày qua muội nhớ Huynh quá!

Tạ Vũ Diệp tiếp lời:

- Tiểu huynh cũng thế?

Lăng Hồng Liên cười hỏi:

- Huynh cũng nhớ muội thật ư?

- Sao lại không thật?

Lăng Hồng Liên dẫu môi nói:

- Huynh chỉ xạo là giỏi thôi! Ai tin chứ?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cũng bước ra cửa am, cao giọng nói:

- Thôi thôi! Vũ Diệp ca ca ngại vừa đi đường xa đến đang mệt sao không đưa vào am nghỉ ngơi mà vừa gặp đã gây sự thế? Vậy mà ngày nào cũng nhắc...

Tạ Vũ Diệp vội bước lên hành lễ nói:

- Thần Ni có khỏe không? Diệp nhi xin kiến lễ lão nhân gia!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cười nói:

- Diệp nhi thật có tác phong của bậc văn nhân nho sĩ! Gặp lại người lão ni mừng quá!

Lăng Hồng Liên cười nói:

- Vũ Diệp ca ca! Sư phụ mền huynh như thế làm muội phát ghen lên được ấy!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nói:

- Vũ Diệp ca ca ngại hiền như thế sư phụ tin chắc bị người ăn hiếp luôn!

Lăng Hồng Liên cười khanh khách nói:

- Sư phụ đừng lầm. Bây giờ trông thế nhưng kỳ thực Vũ Diệp ca ca là người ăn hiếp Liên nhi nhiều hơn!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” không nói nữa, dẫn Tạ Vũ Diệp tiến vào am.

Tạ Vũ Diệp kéo Lăng Hồng Liên đi chậm lại, thấp giọng hỏi:

- Liên muội! Lúc ở Trường Sơn lão nhân gia trình trọng ấn định thời hạn cho tiểu huynh, không biết có việc quan trọng gì?

Lăng Hồng Liên lắc đầu đáp:

- Muội không biết... Mấy ngày nay, sư phụ miệt mài dạy cho muội “Lưỡng nghi cửu u thần kiếm” gồm những chiêu huyền ảo nhất mà dường như lão nhân gia mới lĩnh ngộ được, bắt tiểu muội luyện cả ngày lẫn đêm. Sau mấy tháng bế quan tĩnh tu, kiếm thuật của sư phụ bây giờ cũng kỳ ảo hơn trước rất nhiều nên tiểu muội phải ra sức mới học được...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” dẫn Tạ Vũ Diệp đi sâu vào hậu am, xuyên qua một hoa viên lớn đi vòng vèo như vượt qua một kỳ trận vào thiền phòng của am chủ.

Trong phòng ngoài bộ bàn ghế còn có một chiếc nệm hương bồ, có lẽ đó là nơi “Hàn Nguyệt Thần Ni” luyện công.

Chờ sư phụ mời Tạ Vũ Diệp ngồi xong, Lăng Hồng Liên nhanh nhẹn đi pha trà.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Diệp nhi, bây giờ tình hình ở Trường Sơn phái thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Lúc đầu một số thủ hạ thân tín của Vạn Hoán Sơn thấy Giản Hiếu Thông đề cử “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung là đại đệ tử của Vạn Hoán Sơn nhưng từ lâu đã bị thất sủng gần như giam lỏng không có chút quyền uy và ảnh hưởng gì trong môn phái lên làm chướng môn nhân thì không phục nên cấu kết với nhau, do bốn tên Đường chủ và một số cao thủ của Cự Linh Giáo mật phục trong Cự Linh Giáo cầm đầu định phản biến, tiêu diệt Giản Hiếu Thông và “Sơn Đông Nhị Hiệp” để khôi phục lại mối quan hệ hữu hảo với Cự Linh Giáo như cũ.

Thế nhưng tuy lực lượng của chúng không nhỏ nhưng cuối cùng vẫn bị quân hùng đánh bại, giết chết bốn tên Đường chủ, trục xuất những tên còn lại khỏi môn đàn. Bây giờ tình hình Trường Sơn phái đã ổn định trở lại mà lực lượng còn được tăng cường nhờ khá đông các bậc hiệp sĩ ở Sơn Đông gia nhập vào.

Tạ Vũ Diệp kể xong hỏi:

- Lão nhân gia lần này triệu kiến Diệp nhi, không biết có việc gì?

“Việc đó cứ thông thả hãy bàn. Người mới từ xa đến, cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ cùng Liên nhi luyện kiếm...

Ngày hôm sau, “Hàn Nguyệt Thần Ni” dẫn ái đồ và Tạ Vũ Diệp tới hoa viên nói:

- Diệp nhi hãy thi triển kiếm pháp trong “Vô song kiếm kíp” tận lực đấu với “Lưỡng nghi cửu u thần kiếm” mà Liên nhi vừa mới lĩnh hội mấy chiêu xem...

Tạ Vũ Diệp chưa biết nguyên nhân vì sao, nhưng vẫn chấp tay nói:

- Diệp nhi tuân lệnh!

“Vô viêm ngô dương kiếm pháp” và “Lưỡng nghi cửu u thân kiếm” đều là thuật tuyệt đỉnh võ lâm, Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên đều có thần công cái thể nên vừa xuất chiêu kiếm khí đã nổi lên vù vù nghe thật kinh hồn táng đờm, cây cối thay nhau ngã gục như bị phạt, cuồng phong cuốn khói bụi mịt mù...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” đứng ngoài xem hai người đấu, miệng lẩm bẩm:

- “Vô song kiếm” vô địch thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền! Chỉ e dương kim võ lâm chẳng tìm ra mấy người tiếp mười chiêu!

Thần Ni bảo hai người dừng tay, bỗ cứu cho cả Lăng Hồng Liên và Tạ Vũ Diệp những chỗ khiếm khuyết, sau đó nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Diệp nhi, chúng ta thử đấu nội lực một chút, được không?

Tạ Vũ Diệp cảm thấy hết sức bất ngờ không biết trả lời sao thì “Hàn Nguyệt Thần Ni” lại nhìn Lăng Hồng Liên nói:

- Liên nhi! Chúng ta chuẩn bị đấu nội lực đây! Người xem khi nào có thể gặp nguy hiểm thì hãy gọi thu chiêu!

Nói xong tiến đến trước Tạ Vũ Diệp từ từ đưa tay phải lên.

Tạ Vũ Diệp đành phải vận công chuẩn bị tiếp chiêu.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cười nói:

- Diệp nhi đừng băn khoăn gì cả! Lão ni chỉ muốn kiểm chứng nội lực của người thôi. Hãy vận cực hạn công lực vào hữu chưởng đánh ra đi!

Nói xong từ từ đẩy chưởng tới.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy một luồng kinh khí đẩy tới rất mạnh vội đưa tay phải đã vận mười thành “Ngô dương thần khí” ra nghênh tiếp.

Khi song chưởng tiếp nhau, Tạ Vũ Diệp thấy hàn khí rất mạnh đẩy sang cơ thể mình vội vận công kháng cự.

Sau một lúc, Lăng Hồng Liên chợt quát lên:

- Thu chiêu!

Cả Tạ Vũ Diệp và “Hàn Nguyệt Thần Ni” vội vàng thu chiêu.

Tạ Vũ Diệp nhìn tới, thấy trên khuôn mặt nhăn nheo và toàn thân “Hàn Nguyệt Thần Ni” mồ hôi toát ra ướt đẫm, nhưng vẻ mặt lại tươi cười nói:

- Nội công của Diệp nhi quả là cử thế vô địch!

Tạ Vũ Diệp cúi người chấp tay nói:

- Thần Ni quá khen! Xin thứ lỗi cho Diệp nhi đắc tội!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” đáp:

- Sao lại đắc tội? Chính lão ni đề nghị người xuất toàn lực kia mà? Nhưng nếu kéo dài chút nữa là lão ni không duy trì được đâu!

Đúng là vừa rồi “Hàn Nguyệt Thần Ni” đã dốc toàn lực nhưng vẫn không sao kháng cự nổi.

Lăng Hồng Liên chợt nói:

- Vũ Diệp ca ca! Tiểu muội với ca ca đấu một trận được không?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” vỗ tay cười nói:

- Rất hay! Liên nhi và Diệp nhi đấu thử đi! Lão ni sẽ phát hiệu lệnh cho!

Hai người vận công điều tức mấy vòng xong, Lăng Hồng Liên dùng cả hai tay đẩy ra trước. Tạ Vũ Diệp cũng đã vận sẵn “Ngô dương thần khí” đẩy ra nghênh tiếp.

Lần này Tạ Vũ Diệp cảm thấy hàn khí từ Lăng Hồng Liên bức sang còn mạnh hơn “Hàn Nguyệt Thần Ni” vừa rồi, vội dốc toàn lực thi triển cả “Ngô dương thần khí” lẫn “Tử phủ thần công” đẩy sang kháng cự.

Qua thời gian chừng một tuần trà, “Hàn Nguyệt Thần Ni” phát lệnh thu công.

Trán cả hai người cùng ướt đẫm mồ hôi.

Lăng Hồng Liên cười nói:

- Vũ Diệp ca ca nội lực thật cao cường! Tiểu muội thiếu chút nữa là bị đánh ngã thôi! Làm sao mà vận “Huyền băng thần công” đến mười hai thành công lực vẫn không kháng cự được chứ?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cười nói:

- Nha đầu ngốc nghếch! Khinh công dương cương của Diệp nhi mạnh hơn, tất nhiên “Huyền băng thần công” của người không thể thâm nhập được chứ sao!

Lăng Hồng Liên nói:

- Liên nhi sẽ ra sức khổ luyện nội công tâm pháp mà sư phụ vừa truyền thụ, thế nào cũng thắng Vũ Diệp ca ca!

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Vậy thì tốt!

“Hàn Nguyệt Thần Ni” nói:

- Liên nhi đừng vọng tưởng, cho dù người luyện thêm mười năm cũng không thắng được Diệp nhi đâu. Chỉ e bây giờ cả hai sư đồ chúng ta liên thủ cũng không kháng cự được “Ngô dương thần khí” đã đạt tới tám thành hỏa hậu của

Diệp nhi. Sau này Vũ Diệp ca ca ngươi còn luyện tiếp, khi đã đạt tới mười thành hỏa hầu thì ngươi đối địch sao nổi?

Bà ta dừng một lúc rồi cười nói:

- Vũ Diệp ca ca ngươi công lực cao hơn, nhưng miệng lưỡi ngươi thì lại thắng nó, như thế là hòa rồi!

Cả ba người cùng cười vang.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” bảo hai người vận công điều tức, còn mình thì tới trước am bố trận.

Tối hôm đó, “Hàn Nguyệt Thần Ni” gọi cả Tạ Vũ Diệp lẫn Lăng Hồng Liên theo mình tới chân vách đá phía sau am ẩn lên vách đá, lập tức một cánh cửa bí mật mở ra, bên trong là một mật động!

Mật động không lớn lắm, bên trong khá ngăn nắp, có rất nhiều binh khí, sách vở, bàn ghế, phản đá đầy đủ, trên tường đầy hình vẽ.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” bảo hai người ngồi xuống, mình cũng ngồi đối diện với Tạ Vũ Diệp nói:

- Hôm trước Diệp nhi hỏi lão ni lần này hẹn ngươi đến “Hàn Nguyệt Am” làm gì, bây giờ lão ni sẽ cho biết nguyên nhân...

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Lão ni có ba vấn đề cần nói với ngươi... vấn đề thứ nhất là nói rõ cho ngươi biết lai lịch của “Vô song kiếm kíp”...

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Theo lời sư phụ “Bất Quần Tán Nhân” thì ngay cả lão nhân gia cũng không biết lai lịch “Vô song kiếm kíp”, mười một năm trước phụ thân mình cùng đại sư bá chỉ tình cờ lấy được một quyển thượng mà thôi, không ngờ “Hàn Nguyệt Thần Ni” lại biết lai lịch của nó...

Nghĩ thế nhưng mắt nhìn Thần Ni chăm chú lắng nghe.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” kể:

- Hơn một trăm năm trước có một vị kỳ nhân võ lâm, pháp danh là “Thảo Sơn Kiếm Khách”...

Võ công của vị này có thể nói là đã đạt tới mức thông huyền nhập hóa. Vì không muốn mình chết đi mà để võ công tuyệt truyền nên khi tới tuổi cổ lai hi thì muốn thu nhận một vài vị truyền nhân. Vì ở chốn thâm sơn cùng cốc, ít giao thiệp với võ lâm nên việc tìm truyền nhân không được, nhưng cuối cùng rồi “Thảo Sơn Kiếm Khách” cũng thu được hai người có căn cơ học võ rất tốt, một người là Hoàng Hạc Chân Nhân, người kia là Phi Vân Đạo Nhân...

Tạ Vũ Diệp nghe nói tên hai người này, lập tức nhớ lại cuộc nói chuyện với Thanh Vân Đạo Nhân ở Thanh Vân Quán liền hỏi:

- Thần Ni, hai người này là kẻ sáng lập ra “Vạn huyết sát công”, cũng là sư phụ của Mỹ Thiết Am mà?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” chỉ nhìn chàng gật đầu mà không trả lời, lại kể tiếp:

- Qua mấy năm được “Thảo Sơn Kiếm Khách” dốc lòng truyền thụ, Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân cũng lĩnh hội được bảy tám thành hỏa hầu thần công của vị kỳ nhân đó...

Một hôm, “Thảo Sơn Kiếm Khách” thấy trong người không được sáng khoái nên mới hạ sơn đi vân du, thăm viếng bằng hữu trong giang hồ, sau khi tiếp xúc với nhiều người mới biết hai tên đệ tử mà mình thu nhận vốn là hai tên đại ma đầu khét tiếng, trước khi được “Thảo Sơn Kiếm Khách” thu nhận võ công đã rất cao cường, hơn nữa là hạn cùng hung cực ác giết người không nháy mắt.

“Thảo Sơn Kiếm Khách” là người nghĩa hiệp bình sinh ghét ác như cừu chính vì thế mà đến sống ở chốn thâm sơn cùng cốc dốc lòng tu luyện thần công chỉ nhằm mục đích trừ gian diệt ác, tạo phúc cho thương sinh. Bây giờ nghe nói thế thì vô cùng tuyệt vọng. Ai ngờ muốn hành thiện thì bây giờ lại tạo thêm ác căn?

“Thảo Sơn Kiếm Khách” đã có ý giết chúng đi nhưng lòng không nỡ, dù thế nào thì cũng là nghĩa sư đồ chung sống với nhau đã mười mấy năm.

Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân lại là người nham hiểm nên chưa bao giờ làm mất lòng sư phụ, làm sao nỡ ra tay giết kẻ mà mình đã đào tạo nên?

Chính lòng nhân từ đó của “Thảo Sơn kiếm Khách” đã mang họa cho giang hồ không ít.

Tuy nhiên rồi vị kỳ nhân cuối cùng rồi cũng tìm được biện pháp khả quan.

Lão tìm cách tránh xa hai tên đồ đệ ác bá đến một nơi hoàn toàn bí ẩn tu luyện thêm võ công thượng thặng, sau đó hệ thống tất cả các loại thần công võ học của mình chép thành hai quyển gọi là quyển thượng và quyển hạ để vào chiếc hộp sắt để ở hai chỗ khác nhau với ý đồ là không muốn một người luyện thành tất cả thần công và võ học của mình để nảy ra ý đồ ngông cuồng bá chủ võ lâm!

Lăng Hồng Liên vội hỏi:

- Sư phụ! Thần công mà “Thảo Sơn Kiếm Khách” chép lại trong hai pho sách là những loại thần công gì lão nhân gia có biết không?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” đáp:

- Võ học của “Thảo Sơn Kiếm Khách” chép trong quyển thượng gồm “Ngô dương thần khí” và “Vô viêm ngô dương kiếm pháp”, gọi chung là “Vô song kiếm kíp”.

Lăng Hồng Liên lại hỏi:

- Còn quyền hạ?

“Hàn Nguyệt Thân Ni” đáp:

- Quyền hạ là “Cửu u bí kíp” gồm “Cửu u âm khí” và “Lưỡng nghi cửu u thân kiếm”.

Lăng Hồng Liên vỗ tay cười khanh khách nói:

- Vũ Diệp ca ca! Thì ra chúng ta đều là truyền nhân của “Thảo Sơn Kiếm Khách”!

Tạ Vũ Diệp nhìn “Hàn Nguyệt Thân Ni” hỏi:

- Thân Ni, sau đó hai tên ma đầu Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân thế nào?

“Hàn Nguyệt Thân Ni” đáp:

- Hai tên này là hạng ma đầu nham hiểm, có đầu lại không biết “Thảo Sơn Kiếm Khách” bỏ đi mất lại không có nguyên do? Chúng biết sau này “Thảo Sơn Kiếm Khách” nghi ngờ mình nên không chịu dốc lòng truyền thụ võ công nữa, chúng đã ở lâu với sư phụ nên biết tính tình “Thảo Sơn Kiếm Khách” nay tuổi đã cao mà thất vọng với mình mà không muốn võ công mất đi ắt đến một nơi nào đó chép lại võ công lưu truyền cho hậu thế...

Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân dốc sức đi tìm rất nhiều năm, cho khi “Thảo Sơn Kiếm Khách” đã chết thì cuối cùng chúng mới phát hiện ra một chiếc hộp sắt giấu trong một hốc bí mật dưới bệ thờ trong chính “Hàn Nguyệt Am” này...

Lăng Hồng Liên vội hỏi:

- Sư phụ! Hai tên ma đầu đó giải quyết thế nào?

“Hàn Nguyệt Thân Ni” cười đáp:

- Xưa nay vẫn có câu “Thất phu vô tội, chi vật trong túi mới là kẻ có tội”. Xưa nay bảo vật võ lâm đã gây nên biết bao nhiêu vụ huyết kiếp?

Lăng Hồng Liên lại hỏi:

- Chúng tàn sát lẫn nhau hay sao?

“Hàn Nguyệt Thân Ni” cười đáp:

- Hạng ma đầu tàn ác như Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân thì đâu có được sự hòa thuận như nghĩa huynh muội các người mà có thể nhường nhau một pho bí kíp để cùng luyện tập? Đương nhiên chúng liều mạng tranh đoạt...

Lăng Hồng Liên hỏi:

- Kết quả thế nào?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” đáp:

- Kết quả là lưỡng bại câu thương, Hoàng Hạc Chân Nhân bị Phi Vân Đạo Nhân xuất một chiêu “Vạn huyết sát công” đánh chết, nhưng trước khi chết hẳn còn kịp phóng một mũi phi đao xuyên qua ngực Phi Vân Đạo Nhân...

Lăng Hồng Liên lại hỏi:

- Lúc đó sư phụ đã tới “Hàn Nguyệt Am” này rồi chứ?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” gật đầu:

- Lúc đó sư phụ chỉ vừa mới xuất xứ đến “Hàn Nguyệt Am”. Thấy hai tên ma đầu đánh nhau chí tử thì không dám lộ diện ẩn trong chấn điện, mãi đến khi cuộc chiến kết thúc hồi lâu mới chạy xem thì thấy cả hai tên ma đầu đã chết chiếc hộp sắt được ném ra nằm bên cạnh thi thể Phi Vân Đạo Nhân...

Lăng Hồng Liên hỏi:

- Sư phụ, trong hộp là quyển hạ ký tải “Cửu u âm khí” và “Lưỡng nghi cửu u kiếm” phải không?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” gật đầu:

- Không sai! Nhưng trang đầu cuốn sách viết một câu: “Thượng hạ chưa hợp bích thì không được vọng động”. Lúc đó sư phụ còn chưa biết rõ ý nghĩa câu nói đó là gì, bây giờ mới biết là nếu chưa luyện đủ cả hai pho bí kíp của “Thảo Sơn Kiếm Khách” thì còn nhiều khiếm khuyết, chớ có vọng tưởng xung hùng thiên hạ...

Trong khi luyện “Lưỡng nghi cửu u thần kiếm”, sư phụ mới nghiệm ra câu chú của “Thảo Sơn Kiếm Khách” quả thật không sai! Kiếm pháp cũng như thần công của vị kỳ nhân đó quả thật thần diệu nhưng chỉ riêng “Lưỡng nghi cửu u thần kiếm” hay “Cửu u âm khí” thì có gì đó chưa được hoàn chỉnh, nhất định phải có quyển thượng để bổ sung khiếm khuyết này thành một pho hoàn chỉnh.

Chính vì thế khi nghe người nói Diệp nhi luyện là “Vô viêm ngô dương kiếm pháp”, sư phụ liền ước Diệp nhi tới đây ngay để kịp thời dùng hai loại thần công và kiếm pháp này bổ cứu cho nhau...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Thần Ni, vì sao gọi là “Vô song kiếm kíp”?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cười đáp:

- Vì “Lưỡng nghi cửu u thần kiếm” kết hợp với “Vô viêm ngô dương kiếm pháp” mới hợp thành “Vô song kiếm pháp”! Cũng như “Ngô dương thần khí” và “Cửu u âm khí” gọi là “Song tuyệt thần công”.

Nghe “Hàn Nguyệt Thần Ni” kể xong lai lịch “Vô song kiếm kíp”, Tạ Vũ Diệp cũng kể lại nguyên do mình có được pho cổ thư trong trường hợp nào, đương nhiên từ vụ thám sát ở Tạ gia trang rồi hai bá điệt bị Ô Tư Kính truy sát

cuối cùng chàng được “Bất Quần Tán Nhân” cứu sống mang về Thiên Bồn Phong chữa trị rồi truyền thụ võ công cho, nhờ gặp kỳ duyên ăn nội đan của Thiên niên mãng xà nên công lực tăng tiến thần kỳ, nhờ thế mới luyện được “Ngô dương thần khí” và “Vô viêm ngô dương kiếm pháp”.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” ngồi trầm ngâm một lúc rồi chợt buông tiếng thở dài, nhìn Tã Vũ Diệp nói:

- Diệp nhi! Bây giờ tới việc thứ hai, lão ni bực quẻ biết Liên nhi gặp nhiều họa nạn, chỉ gặp được người bạn trăm năm thật sự chung thủy thương yêu mới có thể gặp dữ hóa lành, biến họa thành phúc. Tai nạn vừa qua đã chứng minh điều đó. Lão ni năm nay đã tám mươi ba tuổi, bây giờ có chết cũng không có gì đáng tiếc nữa, chỉ có một mối bận tâm cuối cùng mà chưa thể yên lòng nhắm mắt là hạnh phúc của Liên nhi...

Lăng Hồng Liên liền quỳ xuống nói:

- Sư phụ...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” đưa tay xoa đầu Lăng Hồng Liên, mắt nhìn Tã Vũ Diệp tha thiết nói:

- Diệp nhi, thời gian qua tuy tiếp xúc với người không nhiều, nhưng lão ni đã thấy rõ tích cách người là thiếu niên nhiệt tâm, chân tình và hào sảng. Bây giờ lão ni đem Lăng Hồng Liên phó thác cho người, hy vọng người không phụ lòng hoài vọng của lão ni!

Tã Vũ Diệp cũng quỳ xuống bên cạnh Lăng Hồng Liên, trầm giọng nói:

- Diệp nhi quyết không bao giờ phụ lòng tin cậy và ân sủng của Thần Ni, đời này kiếp này xin nhận Liên muội là ái thê duy nhất. Nếu có hai lòng xin nguyện sẽ bị...

Lăng Hồng Liên vội cướp lời:

- Vũ Diệp ca ca đừng nói nữa! Thiếp hiểu lòng chàng! Chỉ cần sau này chàng đừng phụ thiếp là được! Sư phụ! Lúc ở Đoạn Hồn Nhai, Liên nhi và Diệp ca ca đã thề vĩnh viễn không bao giờ xa nhau rồi.

Nét mặt “Hàn Nguyệt Thần Ni” rạng rỡ hẳn lên, cười nói:

- Thế là tốt! Diệp nhi đứng lên đi! Bây giờ hai người hãy làm đại lễ tham bái phu thê trước mặt lão ni. Lão ni bây giờ làm chủ cho hai người thành chồng thành vợ về mặt hình thức. Nhưng sau này cần tổ chức lại hôn lễ cho đàng hoàng, khi đó hãy nhờ Doãn Kế Duy thay mặt lão ni làm chủ hôn.

Nói xong đứng lên tự tay pha trà rót rượu đặt lên hương án xong quỳ xuống cúng bái khẩn khứa một hồi xong bảo Tã Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên cung kính bái lễ và tham bái lẫn nhau.

Bây giờ “Hàn Nguyệt Thần Ni” mới nói to:

- Lão ni mong hai người sau này mãi mãi ở bên nhau cho tới bách niên giai lão!

Hôn lễ tới đây kết thúc, ba người lại ngồi vào bàn.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” đến góc thạch động lấy một chiếc hộp sắt đặt lên bàn, trang trọng nói:

- Trong hộp là quyển hạ của “Vô song kiếm kíp”. Sau này Diệp nhi hãy xin lệnh sư cho hợp bích hai cuốn thượng hạ mang theo mình mà hoàn thiện võ công của “Thảo Sơn Kiếm Khách”. Lão ni khuyên thêm một câu là sau này phu thê cùng nhau hành hiệp giang hồ hãy lấy thương sinh làm trọng, đừng cậy có võ công cao cường mà loạn sát người vô hạnh!

Thần Ni dừng một lúc, sắc mặt chợt trắng bệch ra, nói tiếp:

- Đây là vấn đề thứ ba, cũng là vấn đề cuối cùng. Lão ni biết rõ mình còn sống không lâu, chỉ vài ngày nữa thôi...

Lăng Hồng Liên thảm giọng kêu lên:

- Sư phụ...

Tạ Vũ Diệp cũng kinh hãi nói:

- Sư thái...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” trùi mền nhìn hai người cười nói:

- Lão ni nay đã tám mươi ba tuổi, đã hoàn thành mọi ước nguyện của mình, nay chết có gì phải hối hận nữa? Đòi người chỉ mong được thể mà thôi! Hai người đừng thương tâm, để lão ni nói tiếp...

Sau khi lão ni chết rồi không cần phát tang, hãy để viên “Định tâm hộ thể châu” vào miệng, giữ nguyên mọi vật ở đây, đóng cửa mật động lại. Trước động và xung quanh “Hàn Nguyệt Am” đều có bố trí “Mê môn kỳ trận”, trận pháp này lão ni đã truyền hết cho Liên nhi rồi! Còn cách mở mật động này thì các người đều biết cả rồi! Sau này hành hiệp giang hồ lúc nào rảnh, mỗi năm hãy ghé về đây thăm lão ni một lần là được!

Bà lấy thêm hai pho sách nhỏ trên chõng sách giao pho sách cho Lăng Hồng Liên bảo:

- Liên nhi! Người còn có hai vị sư thụ là Hướng Vô Vưu và Ngô Như Thủy. Đây là “Chiếu ba phổ kiếm”, hãy giao nó cho hai sư thúc của người. Tuy đại sư thụ người tính tình nhỏ nhen hẹp hòi, tự tung tự tác làm sư phụ không hài lòng nhưng nó cũng chưa phải là người hiểm ác. Võ công của chúng đều không bằng người. Sau này người hãy cùng Diệp nhi căn cứ vào tính cách và tác phong của Hướng Vô Vưu và Ngô Như Thủy mà thương lượng và giải quyết “Ánh Ba Môn” thế nào cho hợp tình hợp lý. Hãy chuyển cho chúng lời di nguyện của sư phụ là chúng làm sao đừng để nhục mệnh sư môn!

Chờ Lãng Hồng Liên nhận sách xong, bà xua tay nói:

- Thôi được! Hai người hãy ra ngoài đi! Trong vòng hai ngày không được vào đây!

Lãng Hồng Liên biết đây đã là vĩnh quyết, òa lên khóc nức nở nhưng không dám trái lời sư phụ cùng Tạ Vũ Diệp quỳ lạy xong bước ra ngoài.

Hai ngày sau theo lời dặn của “Hàn Nguyệt Thân Ni”, hai người vào mật động thì thấy vị bà đã viên tịch trong tư thế tọa thiền.

Lãng Hồng Liên bõ xuống khóc lóc thảm thiết một hồi, sau đó nhớ lời sư phụ bình tâm lại dần, tìm viên “Định tâm hộ thể châu” trong túi Thân Ni bỏ vào miệng bà.

Hai người ở lại “Hàn Nguyệt Am” thủ tang ba ngày xong quỳ lạy khẩn khứa trước thi thể “Hàn Nguyệt Thân Ni” hồi lâu, sau đó phong bế mật động lại, rời khỏi “Hàn Nguyệt Am” tiếp tục bước vào giang hồ.

Lãng Hồng Liên vừa khóc thút thít vừa hỏi:

- Vũ Diệp ca ca! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Đền “Đan Tâm Trại” bàn bạc với “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn đại hiệp và lãnh tụ các môn phái chuẩn bị tổng tấn công tiêu diệt Cự Linh Giáo!

Hai người quay lại lưu luyện nhìn lại “Hàn Nguyệt Am” lần nữa rồi thi triển khinh công tiến về nam.

Đi cách “Hàn Nguyệt Am” mới độ trăm dặm, Tạ Vũ Diệp đang chạy đột nhiên thu công dừng lại làm Lãng Hồng Liên suýt nữa va vào người chàng, ngạc nhiên hỏi:

- Vũ Diệp ca ca! Gì thế?

Tạ Vũ Diệp thấp giọng đáp:

- Có người!

Vừa nói vừa đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho Lãng Hồng Liên im lặng rồi chỉ về phía trước.

Lãng Hồng Liên theo tay chỉ nhìn tới thấy năm người đứng giữa đường, vừa múa máy chân tay vừa la hét oang oang.

Tạ Vũ Diệp và Lãng Hồng Liên thấy bọn người kia chưa phát hiện ra mình liền ẩn vào rừng thận trọng tiến tới gần lắng nghe.

Một hán tử chừng bốn mươi tuổi, mặt đen như đất nôi nói:

- Không ngờ chúng ta bám theo đoàn tiêu xa cả mấy trăm dặm tới đây, đã độc thủ mà còn bị “Ánh Ba Môn” cướp mất!

Người thù hai chùng ngoài bốn mươi tuổi, thân hình to ngang trông chắc nịch như một con gấu, trên mặt có một vết sẹo do dao chém chạy xiên nửa mặt từ trán tới cằm nên nhìn càng hung dữ, “Hừ” một tiếng nói:

- “Ánh Ba Môn” là thứ gì mà dám cướp tiền của “Tuyệt Phong Tam Mỹ” chúng ta chứ? “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm ta nói gì cũng phải chiếm lại cho bằng được chuyển tiêu này của “Uy Vũ Tiêu Cục”!

Tạ Vũ Diệp nghe hán tử tự xưng “Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói xong, nghĩ thầm:

- Thì ra bọn này là “Tuyệt Phong Tam Mỹ” đi cướp tiêu của “Uy Vũ Tiêu Cục”. “Tuyệt Phong Tam Mỹ” lừng danh trong hắc đạo, võ công cao cường, xưa nay chưa có ác danh nhiều, sao lần này đi cướp tiêu chứ? “Tuyệt Phong Tam Mỹ” là lão nhị, còn hắc diện hán tử kia là lão tam “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân. Nếu vậy lão chân nhân cao gầy bận lam y đeo kiếm kia là lão đại “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu rồi, chỉ không biết hai hán tử còn lại là ai?

Lại nghe lão đại “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu nhìn một trong hai tên hán tử còn trẻ hỏi:

- Kỳ nhi! Người biết rõ người cướp tiêu xa là đệ tử “Ánh Ba Môn” hay sao?

Tên này chừng hăm lăm hăm sáu tuổi, mặt dài như mặt ngựa đáp:

- Khải bẩm sư phụ vâng!

Tên hán tử còn lại bận hắc y, mặt to mày rậm nói:

- Sư phụ! Tại trường còn có cả chương môn nhân “Ánh Ba Môn” là Hương Vô Vu và sư muội của thị Ngô Như Thủy, làm sao còn nghi ngờ được chứ?

Nguyên hai tên hán tử là đồ đệ của “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu, tên mặt ngựa là “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ, tên mặt to mày rậm là “Khai Bài Chương” Triệu Đại Thắng.

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu thở dài nói:

- Nếu đã là “Ánh Ba Môn”, chỉ e chúng ta đành thôi vậy!

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm “Hừ” một tiếng nói:

- Thôi là thôi thế nào chứ? Chẳng lẽ “Tuyệt Phong Tam Mỹ” chúng ta mà sợ bọn nha đầu “Ánh Ba Môn”? Nếu lão đại sợ thì cứ quay về! Lão tam, Kỳ nhi, Thắng nhi đi với ta!

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiếu lắc đầu nói:

- “Tuyệt Phong Tam Mỹ” sống chết có nhau, lão nhị đã quyết tâm như thế, Lã mỗ có lý đâu quay về một mình? Nào đi thôi!

Cả năm người rẽ theo một sơn đạo tiến vào rừng.

Tạ Vũ Diệp kéo tay Lăng Hồng Liên nói:

- Liên muội! Đi thôi! Cẩn thận đừng để chúng phát hiện!

Lăng Hồng Liên gật đầu nói:

- “Tuyệt Phong Tam Mỹ” uy danh không nhỏ, chỉ sợ hai vị thư thư khó mà thắng nổi chúng.

Nói xong cùng Vũ Diệp ca ca bám theo “Tuyệt Phong Tam Mỹ” và hai tên môn hạ.

“Tuyệt Phong Tam Mỹ” khinh công đều thuộc hàng thượng thặng, trong đó lão tam “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân có vẻ như khá hơn cả nên luôn luôn dẫn đầu lao đi như gió bão xa hai tên đệ tử đến mấy chục trượng, thỉnh thoảng phải dừng lại chờ.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên đều đã tới Thanh Liễu Am nên thông thuộc địa hình ở đây, không cần bám theo “Tuyệt Phong Tam Mỹ” và hai tên đệ tử nữa, rẽ sang đường tắt thi triển “Mê tông hóa ảnh” chạy đón đầu tới trước cổng Thanh Liễu Am thì nấp trên một ngọn cây rậm rạp chờ đợi. Sau thời gian chừng một tuần trà sau “Tuyệt Phong Tam Mỹ” mới đến.

Trong Thanh Liễu Am chỉ có nữ đệ tử, còn nam nhân làm lán ở bên ngoài am đồng thời làm nhiệm vụ canh gác, rất hạn chế vào am.

Hôm đó gác trước am môn là hai tên thanh y hán tử cao lớn.

“Tuyệt Phong Tam Mỹ” vừa tới nơi, hai tên hán tử bước ra cổng, hai tên cầm hai thanh kiếm bắt chéo lại chặn đường quát:

- Các người là ai, tới đây có việc gì?

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ không nói không rằng chồm tới, miệng “Hừ” một tiếng vung hai tay ra chop lấy hai lưỡi kiếm giật mạnh!

Hai tên thanh y hán tử thấy đối phương dùng tay không đoạt kiếm thì sửng người ra, chỉ chớp mắt hai thanh kiếm bị “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ đoạt mất hốt hoảng nhảy lui vào cổng!

Từ trong cổng chồm ra bốn tên hán tử khác vung kiếm lao tới “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ quát:

- Người là ai mà dám đến “Ánh Ba Môn” hành hung!

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân bước lên quát:

- Kỳ nhi lui đi!

Các người mau báo cho chương môn nhân ra đây nói chuyện, nếu không đừng trách “Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân ta hạ thủ vô tình!

Một trong bốn tên hán tử quát:

- Các ngươi vừa tới chưa nói gì đã xuất thủ, chúng tao chẳng phải hạng người tử tế gì, không đủ tư cách gặp chưởng môn...

Chữ “Nhân” còn chưa kịp phát ra thì “Vô Nhân Kiếm” Đồ Bách Tâm đã gầm lên lao tới như mãnh hổ, chỉ một chiêu đánh bay kiếm của bốn tên hán tử đồng thời xuất liên mấy chỉ huyết đạo làm chúng ngã lăn ra trước công.

“Tuyệt Phong Tam My” định tiến vào thì nghe tiếng nữ nhân nói to:

- Các vị là cao nhân từ đâu đến? Tệ thuộc có chỗ nào thất lễ, xin hãy rộng lòng bỏ qua cho!

Dứt lời hai trung niên nữ ni chùng trên dưới ba mươi tuổi, đầu đội mũ lá, choàng tăng y màu xám, hai tay chấp trước ngực, nét mặt tươi cười bước ra công.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên lập tức nhận ra hai trung niên nữ ni chính là chưởng môn nhân “Ánh Ba Môn” Hướng Vô Vụ và sư muội Ngô Như Thủy.

“Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ tiến lên nói:

- Hướng chưởng môn nhân...

Hướng Vô Vụ nhíu mày nhìn “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ một lúc rồi “À!” một tiếng nói:

- Thì ra là ngươi... Các hạ hai lần tới Thanh Liễu Am là có ý định gì?

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân “Hừ” một tiếng nói:

- “Ánh Ba Môn” dám chen tay vào việc của người khác. Chúng ta đến đây là để vấn tội!

Hướng Vô Vụ cười khanh khách nói:

- Vậy thì các ngươi đến nhằm chỗ rồi! “Ánh Ba Môn” không phải là nơi để các ngươi...

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân ngắt lời:

- “Ánh Ba Môn” là chất gì trong giang hồ chứ? “Thiên Diệp Kiếm Khách” ta còn chưa để môn phái bằng lỗ mũi này vào mắt đâu!

Hướng Vô Vụ mặt chột sầm xuống, danh giọng nói:

- Ngươi từ đâu dám tới đây mở giọng cuồng ngông? Hừ! Tự xưng “Kiếm Khách” thật không biết xấu hổ!

Ngô Như Thủy bước lên, tiếp lời:

- Sư thụ! Nhìn dáng là biết ngay loại du thủ du thực rồi, làm gì biết xấu hổ?

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân giận tím mặt, giọng lạc đi:

- Tặc... tặc ni hỗn láo! Lão tử vả vào cái mồm thối của ngươi rồi hãy nói!

Hắn định chồm sang nhưng “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu nhảy ra ngăn lại nói:

- Lão tam đừng vội! Lão ca muốn nói mấy câu...

Lúc đó ngoài Hương Vô Vưu và Ngô Như Thủy, còn có thêm năm sáu chục nữ đệ tử trong am tiến ra đứng thành một khối sau lưng chưởng môn nhân.

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu miệng cười thâm trầm nhìn Hương Vô Vưu nói:

- Hương chưởng môn nhân, chúng ta là “Tuyệt Phong Tam My”, giang hồ xưng là “Tam Đại Kiếm Khách”...

Lão dừng một lúc, chỉ tới “Không Bất Hồi” Phương Trung Kỳ và “Khai Bài Chưởng” Triệu Đại Thắng nói:

- Hôm nay hai tên đồ đệ này có mạo phạm đến huynh đệ quý môn, xin chưởng môn nhân mở lượng hải hà! Thế nhưng có chiếc tiêu xa vừa rồi là vật của chúng ta, mong chưởng môn nhân trả lại.

Hương Vô Vưu cười “hô hô” đáp:

- Tiêu xa là vật của các vị đánh mất thì làm sao mà rơi vào tay người khác để họ thuê “Uy Vũ Tiêu Cục” áp giải tới Kim Lăng chứ? Rõ ràng là hai tên đồ đệ của các hạ đi cướp tiêu người ta, làm sao lại là vật của các hạ được?

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm bước lên hỏi:

- Hương chưởng môn nhân có biết lai lịch số ngân tiêu này không?

Hương Vô Vưu đáp:

- Bỏn chưởng môn nhân còn chưa rõ lắm, xin được nghe các hạ chỉ giáo!

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm nói:

- Trong chiếc tiêu xa có năm vạn lạng bạc. Đó là số tiền do một vị trưởng lão phái Nam Nhạc là Nhất Trần Hòa Thượng đi hóa duyên khắp thiên hạ suốt mười mấy năm mới có được. Nhất Trần Hòa Thượng quả là một vị cao tăng từ bi! Vừa rồi nghe tin lê dân ở khu vực Hoành Sơn liên tiếp gặp thiên tai, mấy năm liền mất mùa đói kém, có đến mấy vạn nhà ở Hà Nam cả tháng không có lương ăn. Sẵn lòng từ tâm, Nhất Trần Hòa Thượng không giữ lại chút gì cho mình đem cả năm vạn lạng để cứu tế cho nạn dân nhờ chính quyền sở tại là huyện lệnh Kỳ Sơn phát tế giúp...

Hương Vô Vưu hỏi:

- Từ Hoành Sơn tới Kỳ Sơn, sao tiêu xa lại vòng đến chỗ này?

“Vô Nhẫn Kiếm” Đồ Bách Tâm đáp:

- Nhất Trần Hòa Thượng vốn cho rằng quan huyện cứu tế cho dân là thích hợp hơn mình, nào ngờ huyện lệnh Kỳ Sơn là một đứa cầu quan, thấy năm vạn

lạng thì nẩy lòng tham, chẳng nghĩ gì đến khốn dân mà nghĩ đến bước đường thăng tiến của mình, dâng lên công nạp cho tên Tổng Đốc Trường Sa.

Thế là tên cầu quan sai áp giải năm vạn lạng bạc kia đến phủ Trường Sa. Biết chuyện này, chúng ta vô cùng căm phẫn đột nhập phủ Kỳ Sơn giết tên cầu quan xong tới phủ Trường Sa đòi lại số tiền cho nạn dân, nhưng khi tới đây thì tên tổng trấn Trường Sa đã thuê “Uy Vũ Tiêu Cự” áp giải số tiền cứu nạn kia tới phủ đệ riêng của mình ở Kim Lăng, lập tức đuổi theo đoàn tiêu xa...

Hướng Vô Vưu hỏi:

- Như vậy là các vị cướp đoàn tiêu xa này là nhằm mục đích hoàn trả lại cho nạn dân Hà Nam?

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân gật đầu đáp:

- Đương nhiên! Người ta vẫn nói “Cứu mạng một người còn quý hơn xây bảy tòa tháp”. Hy vọng chưong môn nhân trả lại số tiền kia để chúng tôi đưa đi phát tế cho nạn dân.

Hướng Vô Vưu đáp:

- Các vị nói rất hay... Nhưng trong giang hồ lòng người hiểm trá, làm sao bọn chưong môn nhân có thể tin vào lời các vị?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu trợn mắt quát:

- Chẳng lẽ “Tuyết Phong Tam Mỹ” mà lừa dối người để lấy năm vạn lạng bạc mưu lợi cho riêng mình? Nếu người không tin thì cứ cho đệ tử giải tiêu xa đó đến Hà Nam phát chẩn. Chúng ta sẽ giám sát việc này.

Hướng Vô Vưu cười nói:

- Việc đó thì bọn chưong môn đồng ý, nhưng chỉ sợ có một vị bằng hữu không đồng ý?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu hỏi:

- Ai?

Hướng Vô Vưu rút bảo kiếm ra nói:

- Chính là vị bằng hữu này!

Hành động đó không chỉ làm “Tuyết Phong Tam Mỹ” nổi giận mà ngay cả Lăng Hồng Liên nấp trên cây cũng giận run lên, nghĩ thầm:

- Làm sao Hướng sư thư lại hành động như thế? Chi e hôm nay khó mà tránh khỏi một trường huyết chiến!

Hướng Vô Vưu nói:

- Bọn cầu quan không phải là lũ ngốc, chúng đã ăn chặn tiền của Nhất Trần Hòa Thượng cứu tế cho dân, ắt chúng hành động rất ần mật và mau lẹ. Từ Kỳ Sơn đến Kim Lăng nhiều lắm cũng chỉ mất vài ngày. Thế mà Tuyết Phong cách

xa đây mấy ngàn dặm, làm sao các vị biết chuyện cứu tế mà đuổi theo nhanh như thế được?

“Nhất Kiếm Xuyên Tâm” Lã Bất Tiểu trầm giọng hỏi:

- Vậy Hướng chương môn nhân cho rằng chúng ta chặn chuyến tiêu xa là có ý đồ riêng?

Hướng Vô Vưu đáp:

- Chỉ sợ dù trường hợp nào thì cũng rất khó tin các vị chặn cướp tiêu ngân của “Uy Vũ Tiêu Cục” cũng không phải là để cứu tế cho nạn dân đâu!

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân sấn sổ xông lên quát:

- Tặc ni! Tin hay không tùy ngươi, nhưng nếu không chịu trả chiếc xe tiền, lão tử sẽ hủy diệt Lam Liễu Am này ngay!

Hướng Vô Vưu “Hừ” một tiếng nói:

- Các vị tới đây nhằm mục đích ăn cướp thì cứ nói thẳng ra như thế từ đầu có phải hơn không? Vậy cứ xuất thủ đi, đương nhiên bọn chúng môn nhân sẵn sàng hầu tiếp!

“Thiên Diệp Kiếm” Chu Tiên Vân chẳng cần khách sáo gì, rút kiếm ra quát:

- Tiếp chiêu!

Vừa quát vừa xuất chiêu “Nhất kiếm kinh thiên” đâm tới.

Hướng Vô Vưu lùi nửa bước nhường qua chiêu kiếm rồi thi triển “Huyết kiếm thập nhị thức” đối địch.